

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27.06.1962, sp. zn. 2 To 199/62, ECLI:CZ:KSBR:1962:2.TO.199.1962.1

Číslo: 18/1963

Právní věta: Trestný čin týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zák. je dán v případě, kdy pachatel nechával dítě svěřené jeho péči často a po dlouhou dobu klečet i s předpaženými rukama, surově je bil a nedával mu řádně jíst. Při souběhu trestného činu týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zák. s trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. je možná faktická konsumpce.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 27.06.1962

Spisová značka: 2 To 199/62

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Souběh, Týrání svěřené osoby, Ublížení na zdraví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 215
§ 221 141/1961 Sb. § 254
§ 256

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud uznal obžalovaného vinným trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zák. na základě zjištění, že po dobu asi tří roků špatně zacházel se svou dcerou Pavlou, nar. 4. 9. 1956, kterou krutým způsobem trestal, způsobil jí i zranění a také náležitě nepečoval o její výživu a odívání. Za tuto trestnou činnost byl obžalovanému uložen nepodmíněný trest jednoho roku odnětí svobody.

Krajský soud v Brně odvolání obžalovaného podle § 256 tr. ř. zamítl.

Z odůvodnění:

Po přezkoumání rozhodnutí okresního soudu, provedeném podle § 254 odst. 1 tr. ř., neshledal odvolací soud důvodu ke změně napadeného rozhodnutí.

Soud prvního stupně vybudoval rozhodnutí o vině na spolehlivých skutkových zjištěních, jež čerpal z výpovědí celé řady svědků a dalších výsledků šetření. Provedené dokazování vyznělo jednoznačně a plně usvědčilo obžalovaného z toho, že jednal vůči vlastní dceře, vychovávané v jeho domácnosti, způsobem, který se rovná týrání, jaké má na mysli ustanovení § 215 tr. zák. Námitky obžalovaného, poukazující na nespolehlivost svědků, jsou bezpodstatné. Vždyť ani obžalovaný nemůže uvést důvody,

pro které by ve věci slyšené osoby byly snad proti obžalovanému a jeho rodině zaujaté a pro které by měly události popisovat jinak, než jak se po pravdě odehrály.

Odvolací soud nevidí potřebu provádět také důkazy obžalovaným navrhované. Jde o svědky, kteří prý mohou potvrdit, že stav dítěte v době přijetí do dětského domova nebyl tak špatný, jak jej líčily vyslechnuté osoby, včetně lékaře. Nutno mít ovšem na paměti, že děvče přišlo do domova až s určitým časovým odstupem, takže jeho stav, zejména pokud jde o viditelné následky bití, musil doznat zlepšení.

Vzhledem k výše uvedeným zjištěním naplnil obžalovaný všechny znaky trestného činu týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zák., neboť to, že dítě svěřené jeho péči nechával často a po dlouhou dobu klečat i s předpaženými rukama, surově je bil a nedával mu řádně jíst, o čemž svědčí podvýživa u nezletilé, nutno považovat za týrání svěřené osoby.

Obžaloba v jednání obžalovaného vedle trestného činu týrání svěřené osoby, spatřovala i trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. Okresní soud však došel k správnému závěru, že v konkrétním případě je trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zák. konsumován trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., a sice vzhledem ke značně vyšší horní hranici trestní sazby, uvedené v § 215 odst. 1 tr. zák. ve srovnání s trestní sazbou uvedenou v § 221 odst. 1 tr. zák.

Krajský soud tedy došel k závěru, že obžalovaný byl po právu uznán vinným trestným činem týrání svěřené osoby podle § 215 tr. zák.